

още до 500 души други хора, вѣрни съзаклятници на дошли отъ околнитѣ села.

Пжтеката, презъ която щѣхме да минемъ се па-
зеше отъ три стражи, поставени на различни мѣста.

Щомъ се отбихме отъ голѣмия пжтъ и нагазихме
въ гората изъ една малка пжтечка, чу се гласъ, безъ
да се види човѣкъ, който питаше: „Кой живѣе?“
Това бѣше първата стража. Казахме паролата. Около
25—30 души въоръжени момци изкочиха отъ пусиитѣ
си, взеха оръжието си за почестъ предъ войводата,
когото познаваха и ни поздравиха съ възгласа: „Да
живѣе България!“

Колкото потъвахме по-навжтре въ гората, тол-
кова тя ставаше по-гжста. Като преминахме третата
стража, тръгнахме безъ пжтъ по ската на стръмната
долина, изъ която шумѣше малка балканска рѣчица.
Всички трѣбваше да слеземъ отъ конетѣ, защото ез-
денето ставаше невъзможно.

Следъ малко съгледахме малка свѣтлина. По-
мислихме, че сме стигнали на мѣстото, дето трѣб-
ваше да стане събранието. Това бѣха фенери, ока-
чени въ редъ по дърветата, за да ни показватъ ло-
шитѣ и опасни мѣста, та да бждемъ предпазливи
въ тъмнината.

— Ето Оборище! Гледайте тамъ долу въ трапа,
дето свѣтятъ огньоветѣ, каза единъ отъ тримата
водачи.

Напреде ни се представи такава очарователна
картина, на която дълго неможахме да се нагледаме.
Посрѣдъ гжстата шума на високи букови дървета
между две стръмни бърда въ най-низкото мѣсто, се
подигаше голѣмо свѣтливо кълбо.

— Тая свѣтлина е отъ фенеритѣ и отъ накла-
денитѣ огнове долу, поясниха водачитѣ ни.

Колкото по се приближавахме до свѣтлото къл-
бо, толкова то ни се виждаше по-голѣмо и по-ве-
личествено. Когато стигнахме по-близо до самото
Оборище, то се изпречи предъ насъ въ цѣлото си
величие, освѣтено отъ множество огнове и фе-
нери. Видѣхме какъ депутатитѣ се построиха въ редъ